

1

พยานเล่าว่าจริง ๆ แล้วเขาไม่เห็นว่ามีอะไรขึ้น แต่มันจะเป็นอย่างไรได้ยังไง
หลังเที่ยงคืนไม่นานชายสวมเสื้อกันหนาวสีเขียวเดินเข้าที่หลบภัยคอนกรีต
ขนาดเล็กผ่านทางประตูที่มีเพียงบานเดียว ชายในชุดสูทสีดำสองคนตามเข้าไป
หลังจากนั้นไม่นานชายสูทดำทั้งสองคนก็กลับออกมา

แต่ผู้ชายเสื้อเขียวยังอยู่ข้างใน

ตามคำบอกเล่าของพยาน ชายสูทดำสองคนนั้นเดินอย่างเร่งรีบไปขึ้นรถ
ซึ่งจอดห่างออกไปราวเก้าเมตร รถเก๋งสีแดงเหมือนสิริรถดับเพลิง ค่อนข้างใหม่
พยานไม่แน่ใจว่าเป็นรุ่นสาม สี หรือห้าประตู แต่ไม่ใช่แบบสองประตูแน่นอน
ยี่ห้อโตโยต้า ฮอนด้า ฮุนได หรืออาจจะเป็นเกียก็ได้

แล้วรถเก๋งสีแดงคันนั้นก็เคลื่อนตัวออกไปทันที

ไม่มีวีแวนผู้ชายเสื้อเขียว

พยานสังเกตเห็นแฉ่งเลือดไหลจากใต้ขอบล่างบานประตูที่หลบภัย เขา
จึงโทรแจ้ง 911

นายอำเภอประจำเคาน์ตีชุดไปยั้งที่เกิดเหตุและได้ฟังเหตุการณ์จากปาก
พยาน เจ้าหน้าที่คนนี้เก่งเรื่องการต้อนคนออกจากที่เกิดเหตุโดยที่ยังรักษาท่าที่
สงบไว้ได้ นี่เป็นหนึ่งในความสามารถของเขา ในที่สุดพยานก็พูดจบ นายอำเภอ
ใช้เวลาคิดครู่หนึ่ง ทุกทิศทางจากที่นี่คือแผ่นดินว่างเปล่าหลายร้อยตาราง
กิโลเมตรจนสุดขอบฟ้าอันมืดมิด รวมทั้งถนนโล่ง

มีแต่ถนนกับถนน

สุดท้ายนายอำเภอตัดสินใจประสานงานกับสายตรวจทางหลวง ขอ เฮลิคอปเตอร์จากเมืองหลวงของรัฐ แล้วแจ้งหน่วยงานให้จับตัวรถแก๊งสีแดง ผลิตินต่างประเทศ ซึ่งเป็นพาหนะของผู้ต้องสงสัยในชุดสูทสีดำสองคน

แจ๊ค ริชเซอร์ขอโดยสารมากับรถตู้สี่เทสกปรกของหญิงคนหนึ่ง รถวิ่งมานานเก้าสิบนาที่เป็นระยะทาง 145 กิโลเมตร เริ่มเห็นแสงสว่างจากไฟบริเวณชุมทางต่างระดับข้างหน้า มีป้ายสี่เหลี่ยมบอกทิศทางไปทางตะวันตกและตะวันออก หญิงคนขับลดความเร็วก่อนจอดข้างทางและปล่อยริชเซอร์ลง เขาขอบคุณแล้วโบกมือลา เธอขับขึ้นทางลาดแรกด้านทิศตะวันตกไปทางเมืองเดนเวอร์และซอลต์เลกซิตี ส่วนเขาเดินลอดใต้สะพานขึ้นทางลาดไปยังเส้นทางสู่ทิศตะวันออก เขาหยุดเดิน ขาช้างหนึ่งอยู่บนไหล่ทาง อีกข้างเหยียบถนน จากนั้นเหยียดแขนข้างหนึ่งออก ชูนิ้วหัวแม่มือพร้อมกับยิ้ม พยายามทำตัวให้ดูเป็นมิตร

การโบกรถไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับริชเซอร์ เขาเป็นชายร่างใหญ่ที่สูงเกือบสองร้อยเซนติเมตร โครงสร้างร่างกายแข็งแรง แต่ผมเผ้ายุ่งเหยิง สාරรูปไม่เรียบร้อย คนที่ขับรถมาคนเดียวต้องการเพื่อนร่วมเดินทางที่เรียบร้อยและดูไม่น่ากลัว เขารู้ว่าไม่ใช่เพื่อนร่วมทางแบบที่คนทั่วไปต้องการ และไม่ใช่ตัวเลือกแรกที่คุณยินดีรับขึ้นรถ รูปลักษณ์ของริชเซอร์ทำให้คนที่พบเห็นหวาดกลัว มีหน้าซำจมุมที่เพ่งหักยังมีเศษเงินพาดข้ามสันจมูกไปที่แก้ม เมื่อโดนแสงไฟหน้ารถแทบจะเป็นประกายแวววาวยิ่งดูน่ากลัว แต่การเบะเทบช่วยให้บาดแผลหายเร็วขึ้น เขาจึงไม่ลอกออกในชั่วโมงแรก แต่หากไม่มีรถหยุดรับในอีกหกสิบนาทีเขาคงต้องดิ่งมันออก

หกสิบนาทีผ่านไป ไม่มีใครรับเขาขึ้นรถ ในฤดูหนาวของรัฐเนแบรสกา มีรถสัญจรผ่านบางตา ชุมทางต่างระดับแห่งนี้เป็นสถานที่เดียวในพื้นที่ว่างเปล่า รัศมีหลายกิโลเมตร บนถนนต่างระดับการจราจรค่อนข้างสม่ำเสมอ หลายนาที่ผ่านไปไม่มีการเคลื่อนไหวบนถนนด้านล่าง ชั่วโมงแรกเขาเห็นรถนาาชนิดต่างสี ต่างรุ่นสี่ลืบคันมุ่งหน้าไปทางตะวันออก สามลืบคันผ่านหน้าเขาไป

โดยไม่ชะลอ อีกลิปคั่นคนขับลดความเร็วเพื่อมองสังเกต แต่พอคนพวกนั้น
เห็นเขาก็เมินหน้าพร้อมเหยียบคันเร่ง

หลายปีมานี้การโบกรถยากขึ้นเรื่อย ๆ

ถึงเวลาय่นระยาะการรอคอยแล้ว

เขาใช้นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้จับปลายเทปข้างที่หลุดลู่และคิด การดึงเทป
ออกทำได้สองวิธี วิธีแรกคือกระชากออกอย่างแรงและเร็ว วิธีที่สองคือดึงออก
ช้า ๆ ไม่ว่าจะวิธีไหนก็เจ็บพอกันเขาเลยเลือกวิธีแรก กระชากออกเร็ว ๆ ผิวถูก
ดึงรั้งขึ้นก่อนยุบลง แผลที่จุมูกเริ่มแห้งแล้ว

แก้มเขาไม่ได้มีแผลอะไร

เขาม้วนเทปเป็นก้อนแล้วยัดลงกระเป๋าทางเกง จากนั้นก็ถ่มน้ำลายบน
ปลายนิ้วแล้วเอามาเช็ดหน้า ได้ยินเสียงเฮลิคอปเตอร์เหนือศีรษะสูงขึ้นไปราว
หนึ่งพันฟุต ไฟฉายแสงสูงส่องฝ่าความมืดลงมาเบื้องล่าง แสงหยุดนิ่งบางจุด
ก่อนเปลี่ยนตำแหน่ง ริชเซอร์หันมาสนใจตัวเอง เขาก้าวขาข้างหนึ่งเหยียบถนน
เลนแรก เหยียดแขนพลงยกนิ้วหัวแม่มือขึ้นเหมือนเดิม เฮลิคอปเตอร์บินวน
ครู่หนึ่งแล้วจากไป การจรวจบนทางต่างระดับเบาบางและสม่่าเสมอ เส้นทาง
ขึ้นเหนือลงใต้มีรถน้อยลงเรื่อย ๆ และแทบไม่มีรถแล่นตรงมา แต่ริชเซอร์
ยังมองโลกในแง่ดี

อากาศตอนกลางวันคืดหนาว แต่ก็ช่วยให้คลายความเจ็บปวดเพราะใบหน้า
ซาไปแล้ว รถกระบะติดป้ายทะเบียนรัฐแคนซัสโผล่จากทิศใต้ เลี้ยวเข้าเส้นทาง
ลู่วิศวะวันออกและลดความเร็ว คนขับเป็นชายผิวดำร่างผอมห่อตัวด้วยเสื้อโค้ดัด
หนา เครื่องทำความร้อนในรถคงเสีย เขาจ้องริชเซอร์อยู่นาน ทำท่าจะจอด
แต่ก็เปลี่ยนใจหันหน้าไปทางเดิม รถคันนั้นแล่นต่อไปอย่างรวดเร็ว

ริชเซอร์มีเงินอยู่ในกระเป๋า ถ้าไปถึงเมืองลิงคอล์นหรือโอมาฮาเขาจะต่อ
รถบัสสู่ที่หมายได้ แต่ต้องโบกรถจากที่นี้ถึงจะไปสองเมืองนั้นได้ เขาซุกมือขวา
ใต้แขนซ้ายพร้อมขอยเท้าเพื่อคลายหนาว รถสายตรวจทางหลวงคันหนึ่งแล่นฉิว
ผ่านไป เปิดไฟแต่ไม่มีเสียงไซเรน ในรถมีตำรวจสองนาย ต่างก็จ้องถนน
ข้างหน้าไม่หันมองริชเซอร์ น่าจะเกิดเหตุบางอย่าง

รถแก๊งอีกสองคันทำท่าจะหยุด คันหนึ่งโผล่จากทางทิศใต้ อีกคันมาจาก
ทิศเหนือ ห่างกันไม่กี่นาที คนขับทั้งสองคันจ้องรีซเซอร์ก่อนเมินหน้าหนีแล้ว
เหยียบคันเร่งไปต่อ *อีกไม่นาน* รีซเซอร์บอกตัวเอง เป็นไปได้ว่าผู้คนมักสงสัย
คนที่โบกรถตอนกลางคืนมากกว่าตอนกลางวัน อีกอย่างการขับรถตอนกลางคืน
ก็ดูจะพิเศษกว่า การจอดรับคนแปลกหน้าขึ้นรถจึงไม่ใช่เรื่องใหญ่

เขาหวังให้เป็นแบบนี้

รถผ่านมาอีกคัน คนขับจ้องเขาพักใหญ่แล้วผ่านไปเฉย ๆ

รถอีกคันขับผ่านไป

รีซเซอร์ถ่มน้ำลายใส่มือแล้วลูบผมให้เรียบ

เขาพยายามยิ้มตลอดเวลา ยังมองโลกในแง่ดี

ในที่สุดหลังยื่นโบกรถอยู่เก้าสิบสามนาที รถคันหนึ่งก็หยุดใกล้ ๆ เขา

2

รถคันนั้นจอดห่างตัวริชเซอร์ 9 เมตร ติดป้ายทะเบียนท้องถิ่น รถขนาดใหญ่พอสมควร ผลิตในอเมริกา เขาคิดว่าคงเป็นยี่ห้อเซฟโรเลต สีดำ น้ำเงินเข้ม หรือไม่กี่เทา ยามวิกาลแบบนี้ระบุได้ยาก

ในรถมีสามคน ผู้ชายสองคนนั่งหน้า ผู้หญิงนั่งเบาะหลัง ชายทั้งสองเอี้ยวตัวไปหาหญิงคนนั้น เหมือนปรึกษากันก่อนลงมือควรวัยชายแปลกหน้าคนนั้นขึ้นรถหรือเปล่า ริชเซอร์เดาว่าทั้งสามไม่คุ้นเคยกันเท่าไร เพราะปกติแล้วการตัดสินใจในหมู่เพื่อนสนิทมักเป็นไปตามสัญชาตญาณ พวกเขาอาจจะเป็นแค่เพื่อนร่วมงานซึ่งมีตำแหน่งเท่าเทียมกัน รู้จักหรือคุ้นเคยกันไม่นาน ต่างเคารพสถานะซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานะของผู้หญิง

ริชเซอร์เห็นผู้หญิงพยักหน้า ริมฝีปากเธอขยับว่าได้ ชายสองคนนั้นหันกลับมามองด้านหน้ารถ ล้อหมุนก่อนจอดอีกครั้ง ประตูฝั่งที่นั่งข้างคนขับตรงกับสะพานริชเซอร์ กระฉกเลื่อนลง ริชเซอร์ก้มตัวต่ำ โอดู้นทะเล็กออกมาแสดงว่าเครื่องทำความร้อนในรถใช้งานได้ดี

ชายที่นั่งเบาะข้างคนขับถามขึ้นอย่างสุภาพ “จะไปไหนครับ”

ริชเซอร์เคยเป็นสารวัตรทหารนาน 13 ปี ส่วนใหญ่เอาชีวิตรอดด้วยเขาวนปัญญาบวกไหวพริบ ระมัดระวังตามสถานการณ์ ดิ้นตัวและใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าให้เป็นประโยชน์ตลอดเวลา การตัดสินใจขึ้นรถที่จอดรับขึ้นอยู่กับว่าเขาได้กลิ่นกัญชา เบียร์ ไมก์วิสกี้หรือเปล่า แต่เนื่องจากจมูกหักเขาเลยไม่ได้กลิ่นเลือดจับตัวแข็งอุดตันโพรงจมูก ผนังโพรงจมูกอาจเสียหายถาวรจนถึงขั้นไม่ได้กลิ่นอะไรเลยก็ได้

ในสถานการณ์แบบนี้การล้มผัสหรือล้มรสไม่ใช่ตัวเลือก เขาจะไม่คลำไปรอบ ๆ เหมือนคนตาบอดหรือลองเอาลิ้นเลีย จึงเหลือแค่สิ่งที่มองเห็นและเสียงที่ได้ยินเท่านั้น ริชเซอร์สังเกตเห็นน้ำเสียงของชายที่นั่งคู่กับคนขับ ไม่มีลักษณะเฉพาะ ไม่ติดลำเนียงเฉพาะถิ่น ฟังดูมีการศึกษาแฝงด้วยอำนาจและประสบการณ์ด้านบริหาร มือของสามคนนี้ดูอ่อนนุ่มไม่หยาบกร้าน ร่างกายพวกเขาไม่ได้มีกล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ ทรงผมเรียบร้อย ผิวไม่เกรียมแดดบ่งบอกว่าทำงานในออฟฟิศ ไม่ใช่ผู้บริหารระดับสูง แต่ละคนน่าจะอายุสี่สิบกว่า อาจผ่านครึ่งทางของอาชีพมาแล้ว ยังเหลืออีกครึ่งทาง เปรียบได้กับทหารยศพันโทในกองทัพบก ประสบความสำเร็จต่อเนื่องแต่ไม่ถึงขั้นโดดเด่น

ทุกคนสวมกางเกงขาวาสีดำ เสื้อเชิ้ตยีนส์ ดูคล้ายเครื่องแบบ เสื้อราคาถูกและใหม่มาก มีรอยยับจากการบรรจุหีบห่อ ริชเซอร์คิดว่าสามคนนี้เป็นพนักงานบริษัทที่ถูกส่งมาทำงานนอกสถานที่ บริษัทเฮงซวยส่งทีมผู้บริหารระดับกลางขึ้นเครื่องบินจากสำนักงานภูมิภาคมายังพื้นที่ห่างไกล แจกเสื้อและมอบหมายภารกิจให้ งานนี้อาจทำให้พวกเขาารู้สึกตื่นเต้นคล้ายได้ผจญภัย นั่นคือเหตุผลที่ทั้งสามตัดสินใจรับริชเซอร์ขึ้นรถ พวกเขาต้องการทีมเวิร์ก และทีมเวิร์กก็ต้องเห็นชอบร่วมกันด้วยความสมัครใจ ประเด็นเกี่ยวกับเพศอันโหดเสมอ ริชเซอร์แปลกใจนิดหน่อยที่ผู้หญิงนั่งเบาะหลังแทนที่จะนั่งหน้าหรือขับรถ แต่หน้าที่ขับรถอาจทำให้ดูเหมือนเธอเป็นฝ่ายรับใช้ผู้ชายอีกสองคนในทีม ไม่ต่างจากเสิร์ฟกาแฟ

น่าจะมึนบางอย่างแอบแฝง

“ผมจะไปทางตะวันออก” ริชเซอร์ตอบ

“โอไอวาเธอ” ชายที่นั่งเบาะข้างคนขับถาม

“ผ่านโอไอวา เข้าเวอร์จิเนีย” ริชเซอร์ตอบ

“ขึ้นมาเลย เราจะไปส่งคุณเอง”

หญิงคนนั้นนั่งตำแหน่งตรงกับชายที่นั่งข้างคนขับ ริชเซอร์จึงเดินอ้อมท้ายรถ เปิดประตูเข้าไปนั่งหลังคนขับแล้วปิดประตู เธอพยักหน้าทัก ดูอายนิด ๆ และอาจจะวังตัวเล็กน้อยเพราะแผลที่ตึงจุมูกทำให้เขาดูไม่น่าไว้ใจ

คนขับเหลือบดูกระจกมองหลังก่อนเคลื่อนรถออกไป

3

นายอำเภอเคาน์ตีชื่อวิกเตอร์ กู๊ดแมน ชาวบ้านมองว่าเขาเก่งและเป็นคนดีสมชื่อ
เจ้าตัวทำงานสำเร็จตามแผนเสมอ ไม่ใช่เพราะชื่อ นามสกุล หรือเพราะเป็น
คนดี ความสำเร็จมาจากมันสมองต่างหาก เขามักตรวจสอบและทบทวนการ
ตัดสินใจก่อนเดินหน้าต่อ ระบบการทำงานของเขาคือก้าวไปข้างหน้าสองก้าวแล้ว
ถอยหลังหนึ่งก้าว หลังประสานงานหลายหน่วยงานให้จับตาดูรถแก๊งสีแดงที่มี
ชายสูทดำนั่งมาสองคน เขาก็รีบประเมินสถานการณ์ทันที

ชายในเสื้อกันหนาวสีเขียวโดนเก็บ คนร้ายเป็นมืออาชีพ ไม่ใช่การ
ทะเลาะวิวาทจนเป็นเหตุให้มีคนตาย แต่เป็นเรื่องที่พัวพันกับผู้มีอิทธิพล ในชนบท
ของรัฐเนแบรสกาแทบไม่มีคดีแบบนี้เกิดขึ้น กู๊ดแมนจึงรีบติดต่อสำนักงาน
เอพีไอในโอมาฮาซึ่งเป็นเมืองใหญ่ที่สุดในรัฐให้เข้ามาร่วมสืบสวน เพราะอาจ
เกี่ยวข้องกับการแก่งแย่งอิทธิพลในพื้นที่ หรือกิจกรรมไม่ชอบมาพากลบางอย่าง

ส่วนเรื่องรถแก๊งสีแดงแปร๊ดตามคำให้การของพยาน กู๊ดแมนคิดว่า
มืออาชีพไม่น่าใช้รถสีสะดุดตาเป็นพาหนะหลบหนี เป็นไปได้ว่าสองคนนั้นเปลี่ยน
ไปใช้รถคันใหม่เรียบร้อยแล้ว

พยานไม่แน่ใจเรื่องสีเสื้อเชิ้ตของผู้ต้องสงสัยทั้งสอง แต่คิดว่าน่าจะเป็น
สีขาวหรือสีครีม อาจเป็นลายทางหรือลายตาราง ไม่ใช่สีเนกไท หรืออาจจะมีแค่
หนึ่งคนที่ใส่

เมื่อได้ข้อสรุป กู๊ดแมนจึงแจ้งตำรวจทางหลวงและหน่วยเฮลิคอปเตอร์
อีกครั้งว่าให้เฝ้าจับตาชายสูทดำสองคนนั้นในรถทุกคัน

ชายที่นั่งข้างคนขับหันมาคุยกับริชเชอร์ด้วยท่าทางเป็นมิตร “หวังว่าคุณจะ
ไม่ถือสาเนาะ หน้าคุณโดนอะไรมานะหรือ”

“ชนประตู่” ริชเชอร์ตอบ

“จริงหรือ”

“ก็ไม่เชิง ผมเดินสะดุดเลยเซไปชน ไม่มีอะไรน่าสนใจ”

“เมื่อไหร่” ชายคนเดิมถาม

“เมื่อคืนวาน”

“เจ็บไหม”

“ได้แอลไพรินสักเม็ดก็น่าจะดีขึ้น”

ชายคนเดิมมองผู้หญิงแล้วหันไปทางคนขับ “เรามีแอลไพรินใช้ไหม ช่วย
ให้ชายคนนี้หายปวดหน่อย”

ริชเชอร์ยิ้มและนึกในใจ ทำงานเป็นที่ม ช่วยกันแก้ปัญหา “ไม่ต้องห่วง”
เขาบอก

“ฉันทมี” ฝ่ายหญิงเอ่ยขึ้น พลังหยิบกระเป๋าก็จากพื้นรถขึ้นมาแล้วล้วง
เข้าไป ชายที่นั่งข้างคนขับจับตามองเธอด้วยความสนใจและกระตือรือร้น ฝ่าย
หญิงหยิบแผงยาเบเยอร์ออกมาแกะหนึ่งเม็ด

“ให้เขาสองเม็ด” ชายคนเดิมบอก “เขากินได้ ให้ไปสามเม็ดเลย”

ริชเชอร์คิดว่านั่นเป็นคำสั่ง ฟังดูไม่เข้าท่าเลย ผู้หญิงคนนี้อาจจำเป็นต้อง
ใช้ยาก็ได้ การพูดเหมือนสิ่งอาจทำให้เธออึดอัดลำบากใจ หรือไม่ชายคนนี้
อาจแค่พูดเล่นเพื่อสร้างบรรยากาศเป็นกันเอง

“เม็ดเดียวพอ” ริชเชอร์บอก “ขอบคุณ”

เธอหยิบยาเม็ดเล็กสีขาวจากฝ่ามือส่งให้ ชายคนเดิมส่งขวดน้ำดื่มซึ่งยังไม่
เปิดขวดมาให้ ริชเชอร์รับมา รู้สึกว่าขวดเย็นคล้ายเพิ่งออกจากตู้เย็นไม่นาน
เขาเปิดขวด ส่งยาเข้าปากแล้วดื่มน้ำตามอีกใหญ่

“ขอบคุณ” ริชเชอร์ส่งขวดคืน ชายคนเดิมยื่นขวดไปทางคนขับ แต่
อีกฝ่ายส่ายหน้าเงิบ ๆ ขณะใช้สมาธิกับการมองทางข้างหน้า รักษาความเร็ว
ระหว่าง 110-130 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ถือว่าเร็วและอันตราย

ริชเชอร์คิดว่าคนขับสูงประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร ใหญ่แคบ และห่อเล็กน้อย คอเล็กและเกลี้ยงเกลา ไม่มีเครา น่าจะเพิ่งตัดผม ไม่สวมแหวน แขนเลื้อยดูเหมือนสั้นเกินไป นาฬิกาข้อมือของเจ้าตัวมีหน้าปัดเล็ก ๆ หลายวงซ้อนกัน

ส่วนชายที่หนึ่งข้างคนขับเตี้ยและล่ำกว่า ไม่ถึงกับอ้วน แต่ถ้ากินแฮมเบอร์เกอร์มากกว่าหนึ่งครั้งต่อสัปดาห์คงอ้วนแน่ หน้าตึง ผิวสีชมพู ผมสีอ่อนกว่าคนขับ น่าจะเพิ่งตัดผมไม่นานเช่นกัน แต่งทรงผมเหมือนเด็กนักเรียน แขนเลื้อยยาวเกินไป เลื้อยเข้ารูปทรงเอว ช่วงไหล่หลวม ปกเสื้อเป็นรอยพับ รูปสามเหลี่ยมแนบไปกับเนื้อที่ลำคอ

พอดูใกล้ ๆ ผู้หญิงน่าจะอายุน้อยกว่าผู้ชายนิดหน่อย คงเพิ่งสี่สิบต้น ๆ ผมดำสนิทหมดเป็นมวยกลางศีรษะ หรือไม่ก็ขมวดเป็นจุก ริชเชอร์ไม่รู้ว่าจะเรียกยังไง สูงปานกลาง หุ่นผอมบาง ขนาดเล็กละเอียดกว่าของผู้ชายแต่ก็ยังหลวมไปหน่อย ใบหน้าสวย ตาโต หน้าซิดเม้งจะแต่งหน้าจัดก็ตาม เธอดูเพรียว ๆ และเหมือนไม่ค่อยสบายใจ อาจไม่มีความสุขกับเพื่อนร่วมงานสองคนนี้ ริชเชอร์ให้คะแนนเธอดีที่สุดในบรรดาสามคน

ชายคนเดิมเอี้ยวตัว ส่งมือหนุ่ม ๆ มาให้จับพร้อมแนะนำตัว “ผมชื่ออลัน คิง”

ริชเชอร์จับมือ “แจ๊ค ริชเชอร์”

“ยินดีที่ได้รู้จัก ริชเชอร์”

“ยินดีเช่นกัน คิง”

คนขับแนะนำตัวเองบ้างแต่ไม่จับมือ “ส่วนผม ดอน แมคควีน”

“แปลกดี” ริชเชอร์โพล่งข้อสงสัยเกะตอกออกมา “คิงกับแมคควีน”

“ผมรู้” คิงยอมรับ

ผู้หญิงแนะนำตัวพร้อมส่งมือให้จับ “คาเรน เดลฟูเอโนโซ”

“ยินดีที่ได้รู้จัก คาเรน” ริชเชอร์จับมือเธอซึ่งเล็กและบอบบางกว่ามือคิง เธอจับมือเขานานกว่าที่ควรเป็น ทันใดนั้นแมคควีนก็ปล่อยเท้าจากคันเร่ง

กะทันหัน ทั้งสามคนเข้าไปข้างหน้าเล็กน้อย ถนนเบื้องหน้ามีไฟสัญญาณเบรก
สีแดงหลายดวงเปิดสว่าง

ไกลออกไปมีแสงไฟสว่างวาบสีน้ำเงินสลับแดงจากรถตำรวจหลายคัน

SAMPLE